

УДК 343.102

А.В. КОПЕЙЧЕНКО, Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова

ДОТРИМАННЯ ЗАКОННОСТІ ПРИ ОТРИМАННІ ДОЗВОЛУ НА ЗБІР КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ОСОБУ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ В ХОДІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВИХ ЗАХОДІВ

Ключові слова: конфіденційна інформація про особу, законність, дозвіл, оперативно-розшуковий захід

Здійснення оперативними підрозділами органів внутрішніх справ гласних і негласних оперативно-технічних заходів пов'язане з обмеженням прав людини і громадянина, одним із яких є збір конфіденційної інформації про особу, що є безпосереднім втручанням в приватне життя. Підставою для збору персональних даних про особу є дозвіл суду на проведення даного заходу. Проте наявність багатьох нормативно-правових актів, що регулюють порядок отримання дозволу на втручання в приватне життя, які суперечать один одному, введення ними нових термінів призводить до того, що отримання судового дозволу є простою формальністю, як і нагляд за дотриманням законності при отриманні його, що дає змогу оперативними підрозділами збирати інформацію про особу не для цілей, які визначені законом.

Питаннями правового регулювання отримання дозволів на проведення оперативно-розшукових заходів, які обмежують права людини, займалися М.А. Погорецький, О.М. Бандурка, К.К. Горайнов, І.П. Козаченко, О.Ю. Шумілов тощо. В їх наукових дослідженнях розкривалося поняття «оперативно-розшукового заходу», гарантування захисту прав та свобод громадян при здійсненні, межі регулювання такої діяльності. Дана

стаття має на меті характеристику одного з видів оперативно-розшукового заходу – збору конфіденційної інформації про особу, а не видів оперативно-розшукових заходів в цілому, в чому і вбачається її наукова новизна.

Основними завданнями цієї статті є розкриття кола суб'єктів і підстав для отримання судового дозволу на збір конфіденційної інформації про особу; надання характеристики основних нормативно-правових актів, які регулюють порядок отримання дозволу, виявлення розбіжностей у них та аналіз норм, які спрощують порядок його отримання.

Згідно ст.5 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18.02.1992 р. [1], оперативно-розшукова діяльність (далі – ОРД) може здійснюватися підрозділами: Міністерства внутрішніх справ України, Служби Безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, Державної прикордонної служби України, управління державної охорони, органів державної податкової служби, органів і установ Державного департаменту з виконання покарань, розвідувального органу Міністерства оборони України.

Застосування оперативно-розшукових заходів пов'язане з певним обмеженням конституційних прав, свобод і законних інтересів людини. Підстави для їх проведення визначені в статті 6 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність»:

1) наявність достатньої інформації, одержаної в установленому законом порядку, що потребує перевірки за допомогою оперативно-розшукових заходів, про:

- злочини, що готуються або вчинені невідновленими особами;
- осіб, які готують або вчинили злочин;
- осіб, які переховуються від органів розслідування, суду або ухиляються від відбування кримінального покарання;
- осіб безвісно відсутніх;
- розвідувально-підривної діяльність спецслужб іноземних держав, організацій та окремих осіб проти України;
- реальну загрозу життю, здоров'ю, житлу, майну працівників суду і правоохорон-

них органів у зв'язку з їх службовою діяльністю, а також особам, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членам їх сімей та близьким родичам, з метою створення належних умов для належного відправлення правосуддя; співробітників розвідувальних органів України у зв'язку з службовою діяльністю цих осіб, їх близьких родичів, а також осіб, які конфіденційно співробітничали або співробітничали з розвідувальними органами України, та членів їх сімей з метою належного здійснення розвідувальної діяльності;

2) запити повноважних державних органів, установ та організацій про перевірку осіб у зв'язку з їх допуском до державної таємниці і до роботи з ядерними матеріалами та ядерних установках;

3) потреба в отриманні розвідувальної інформації в інтересах безпеки суспільства і держави.

За відсутності перелічених підстав ОРД забороняється. Очевидно, що оперативно-розшукові заходи порушують право на приватність, гарантовану Конституцією, і тому повинні застосовуватися як виняткові засоби у передбачених випадках, а саме: втручання в особисте життя, збирання, зберігання, використання та поширення інформації про особу без її згоди може бути у випадках, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини (ч.1, 2 статті 32 Конституції України) [2]. Частина 5 статті 9 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» говорить, що «під час здійснення оперативно-розшукових заходів не допускається порушення прав і свобод людини і юридичних осіб. Окремі обмеження цих прав і свобод мають винятковий і тимчасовий характер і можуть застосовуватись лише за рішенням суду щодо особи, в діях якої є ознаки тяжкого або особливо тяжкого злочину, та у випадках, передбачених законодавством України, з метою захисту прав і свобод інших осіб, безпеки суспільства». Частина 14 статті 9 формулює теж саме по-іншому: «оперативно-розшукові заходи, пов'язані з тимчасовим

обмеженням прав людини, проводиться з метою запобігання тяжким або особливо тяжким злочинам, їх припинення і розкриття, розшуку осіб, які ухиляються від відбування кримінального покарання або безвісти зникли, захисту життя, здоров'я, житла і майна працівників суду і правоохоронних органів та осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, припинення розвідувально-підривної діяльності проти України. У разі оперативної необхідності невідкладного здійснення цих заходів, оперативно-розшукові підрозділи зобов'язані протягом 24 годин повідомити суд або прокурора про застосування та підстави для їх проведення». Якщо у частині 5 йдеться про застосування оперативно-розшукових заходів щодо конкретної особи, тоді як у частині 14 – про оперативно-розшукові заходи, які не прив'язані до конкретної особи. Тобто, те, що хочуть з'ясувати оперативні підрозділи на етапі, коли подається заява до суду про отримання дозволу на негласне збирання конфіденційної інформації про особу, часто неможливо конкретизувати.

Нагляд за дотриманням законності під час збору конфіденційної інформації в ході оперативно-розшукових заходів покладається на прокуратуру та суди.

Прокурорський нагляд за дотриманням законності при здійсненні оперативно-розшукової діяльності – це специфічний вид діяльності уповноважених державою на її провадження посадових осіб (прокурорів), спрямований на контроль за дотриманням і правомірним застосуванням суб'єктами оперативно-розшукової діяльності норм чинного законодавства. Частина 1 статті 14 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» встановлює, що нагляд за дотриманням законів під час проведення оперативно-розшукових заходів, а саме збирання конфіденційної інформації про особу, здійснюється Генеральним прокурором України, його заступниками, прокурорами АРК, областей, міст Києва і Севастополя та прирівняними до них прокурорами та їхніми заступниками, а

також уповноваженим наказом Генерального прокурора України начальниками та прокурорами управлінь, відділів Генеральної прокуратури України та прокуратур АРК, областей, міст Києва і Севастополя. Але при такому правовому врегулюванні суб'єктів нагляду основна ланка прокурорської системи – міські та районні прокурори усунуті від розв'язання проблем забезпечення законності, а саме на них повинна покладатися основна контролююча функція.

Так, у пункті 4 Наказу Генерального прокурора України № 4 від 06.04.2004 року «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів при проведенні оперативно-розшукової діяльності» [3] вказується, що здійснюючи нагляд за дотриманням законів при проведенні оперативно-розшукової діяльності, прокурору у межах своєї компетенції слід перевіряти:

- наявність підстав для проведення оперативно-розшукової діяльності, законності при заведенні та закритті оперативно-розшукових справ, продовженні, припиненні та поновленні строків їх ведення;

- законності застосування окремих обмежень прав і свобод людини, які мають винятковий і тимчасовий характер, законності і обґрунтованості подань до суду про надання дозволу на проведення оперативно-розшукових заходів, зокрема на зняття інформації з каналів зв'язку;

- відповідність відомчих наказів, інструкцій, розпоряджень і інших правових актів з питань проведення оперативно-розшукової діяльності чинному законодавству.

А щодо усунення порушень, допущених при здійсненні оперативно-розшукової діяльності, поновлення порушених прав і свобод громадянина, уповноважений прокурор вправі повною мірою використовувати свої права, а саме:

- ознайомитись з оригіналами оперативно-розшукових документів, за наслідками перевірки скласти довідку відповідно до правил таємного діловодства, копію надати керівникові піднаглядного органу;

- при наявності порушень закону вимагати письмові пояснення від службових осіб, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність;

- надавати письмові вказівки щодо проведення оперативно-розшукових заходів в інтересах кримінального судочинства, спрямованих на розкриття злочину, розшуку осіб, які переховуються від органів розслідування і суду або ухиляються від відбування покарання та осіб, що безвісти відсутні;

- перевіряти відповідність постанов суду про надання дозволу на проведення оперативно-технічних заходів вимогам чинного законодавства протягом 3 діб з дня надходження повідомлення про їх винесення.

Під час вивчення прокурором постанов керівництва органів внутрішніх справ, що направляються до суду з метою отримання дозволу на проведення оперативно-розшукових заходів, які обмежують конституційне право громадян на недоторканність приватного життя, він зобов'язаний перевірити обґрунтованість підстав на проведення таких оперативно-розшукових заходів.

Відповідно до п.7 ч.2 статті 14 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» прокурор перевіряє скарги на порушення законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, має право ознайомитись у необхідних випадках з оперативно-розшуковими матеріалами, що слугує одним з основних засобів виявлення порушень закону. Прокурор має право вивчати матеріали оперативно-розшукових справ, у тому числі: документи, що відображають ОРД; постанови; фонограми; кінострічки; відеострічки; записи телефонних переговорів; реєстраційні журнали; вимагати довідки; вислухувати пояснення посадових осіб органів міліції. Проте на практиці, можна навести відсутність процесуального порядку розгляду судом документів прокурорського реагування, внесених на виявлення порушення у ході прийняття рішень судовими органами про надання оперативним підрозділам дозволів на проведення ОРД, пов'язаних з об-

меженням прав і свобод людини. Наслідком цього є неприйняття судом прокурорських протестів.

Згідно п.6 статті 7 Закону України «Про контррозвідувальну діяльність» [4], розвідувальним органам України дозволено проводити окремі заходи в інтересах забезпечення охорони державного кордону України, посадових осіб, стосовно яких здійснюється державна охорона, забезпечення безпеки своїх сил і засобів, інформаційних систем та оперативних обліків, а також за погодженням зі Службою Безпеки України та у взаємодії з нею заводити контррозвідувальні справи, також передбачено, що нагляд за дотриманням законності під час проведення контррозвідувальної діяльності здійснюється відповідно до Конституції та законів України. У відповідності з положеннями цього закону – відповідним підрозділам СБУ, розвідувальним органам України, Управлінню державної охорони України дозволено, винятково з метою попередження, своєчасного виявлення та припинення розвідувальних, терористичних та інших посягань на державну безпеку України, отримання розвідувальної інформації в інтересах контррозвідки здійснювати негласні заходи за рішенням суду, без розголошення третій стороні. Але, якщо Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» передбачає узгодження і повідомлення прокурора про отримання дозволу на проведення заходів, що стосуються збору конфіденційної інформації про особу, то Закон України «Про контррозвідувальну діяльність» дає змогу уникнути цього елементу нагляду, оскільки про отримання дозволу суду будь-який орган, який спроможний відреагувати на порушення закону, не повідомляється.

26.09.2007 року Кабінет Міністрів ухвалив постанову № 1169 «Про затвердження Порядку отримання дозволу на здійснення заходів, що тимчасово обмежують права людини та використання добутої інформації» [5]. У цьому Порядку визначається процедура отримання дозволу суду на здійснення захо-

дів, які тимчасово обмежують права людини, зокрема негласний збір конфіденційної інформації про особу. Так, подання за підписом керівника оперативного підрозділу вносятся на розгляд голови апеляційного суду області, міст Києва і Севастополя, апеляційного суду АРК або уповноваженого ним заступника за місцем провадження справи. Про видачу дозволу чи відмову в його видачі керівник підрозділу або його заступник повідомляє протягом доби прокуророві, який здійснює нагляд за дотриманням закону органами, що проводять оперативно-розшукову діяльність. Таким чином, Порядок затверджений урядом, не узгоджується зі статтею 97 КПК [6] («проведення визначених у законодавчих актах України окремих оперативно-розшукових заходів проводиться з дозволу суду за погодженням з прокурором подання керівника відповідного оперативного підрозділу або його заступника») дозволяє отримати постанову суду без попереднього погодження з прокурором.

Втручання в приватне життя, а також проведення оперативно-розшукових заходів закон пов'язує з наявністю відповідних підстав для проведення зазначених дій. У зв'язку з цим суди повинні вимагати, щоб у поданні про дозвіл на збирання конфіденційної інформації про особу було наведено обґрунтування необхідності проведення зазначеної дії, а також зазначено про те, яке саме доказове значення матимуть дані документи чи предмети і чи немає можливості отримати їх іншим шляхом.

Отримавши подання, суд вивчає матеріали справи, надані йому ініціатором подання, при необхідності вислуховує думку слідчого, прокурора, працівника підрозділу, який проводить оперативно-розшукову діяльність, і виносить умотивовану постанову про задоволення подання або відмову в такому задоволенні, якщо для цього немає підстав. У разі, коли надається не вся справа, а лише її частина, або коли надаються лише окремі копії процесуальних документів, суди мають право повертати такі подання без розгляду.

Предметом судового дослідження під час розгляду подання про збирання інформації про особу є наявність тих підстав, з якими закон пов'язує можливість застосування цих заходів. На необхідність застосування зазначених заходів можуть вказувати, зокрема, показання свідків, дані оперативно-розшукової справи, надані судді, протоколи огляду або обшуку житла чи іншого володіння особи, заяви і повідомлення інших осіб тощо. При цьому необхідно досліджувати питання про те, чи можливо отримати відповідну інформацію в інший спосіб – без зазначених дій.

У поданні про дозвіл на збір конфіденційної інформації про особу має бути зазначено, яке саме доказове значення матимуть зібрані дані. Законодавець у статті 62 Конституції України вказує, що «обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях». Трактуючи цю статтю основного закону Пленум Верховного Суду України дав у п.19 постанови «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя» від 01.11.1996 року № 9 [7], зазначивши, що «докази повинні визнаватися такими, що одержані незаконним шляхом, наприклад, тоді, коли їх збирання і закріплення здійснено або з порушенням гарантованих КУ прав людини і громадянина, встановленого кримінально-процесуальним законодавством порядку, або не уповноваженою на це особою чи органом, або за допомогою дій, не передбачених процесуальними нормами». Так, у Законі України «Про внесення змін до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18.01.2001 року [8] перелік процесуальних джерел доказів доповнений джерелом не процесуальним. Адже даний закон визначив, що: «негласне проникнення до житла чи до іншого володіння особи, зняття інформації з каналів зв'язку, контроль за листуванням, телефонними розмовами, телеграфною та іншою кореспонденцією, застосування інших технічних засобів одержання інформації проводиться за рішенням суду, прийнятим за поданням керівника від-

повідного оперативного підрозділу або його заступника. Про отримання такого дозволу суду або відмову в ньому зазначені особи повідомляють прокурора протягом доби... За результатами зазначених оперативно-розшукових заходів складається протокол з відповідними додатками, який підлягає використанню як джерело доказів у кримінальному судочинстві». Закон України «Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу України» [9] у частину другу статті 65 також вніс відповідні зміни і вона викладена у наступній редакції: «Ці дані встановлюються: показаннями свідка, показаннями потерпілого, показаннями підозрюваного, показаннями обвинуваченого, висновком експерта, речовими доказами, протоколами слідчих і судових дій, протоколами з відповідними додатками за результатами оперативно-розшукових заходів та іншими документами». Як бачимо в зазначених змінах чинного законодавства немає згадки про необхідність отримання дозволу на проведення оперативно-розшукових заходів за погодженням з прокурором, тобто теоретично отримана конфіденційна інформація про особу не може використовуватися як докази у кримінальному судочинстві, оскільки отримана з порушенням кримінально-процесуального законодавства.

Важливе значення має постанова Пленуму Верховного Суду України № 2 від 28.03.2008 року «Про деякі питання застосування судами України законодавства при дачі дозволів на тимчасове обмеження окремих конституційних прав і свобод людини і громадянина під час здійснення оперативно-розшукової діяльності, дізнання і досудового слідства» [10]. Цей документ дав роз'яснення судам щодо отримання дозволів, в нашому випадку, на негласне збирання конфіденційної інформації про особу.

Так, Конституцією і законами України передбачена можливість тимчасового обмеження конституційного права людини, передбаченого статтею 32 КУ, під час проведення оперативно-розшукової діяльності,

дізнання та досудового слідства. Обмеження вказаного конституційного права допускається лише за вмотивованим рішенням суду і носить винятковий і тимчасовий характер. До порушення кримінальної справи воно застосовується з метою запобігання тяжкого чи особливо тяжкого злочину, якщо іншим способом одержати інформацію неможливо.

Вирішуючи питання про прийняття до розгляду подань про дачу дозволу на тимчасове обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина, суди мають вимагати, щоб ці подання відповідали вимогам закону. Зокрема, у поданні керівника оперативного підрозділу або його заступника про негласне збирання конфіденційної інформації про особу, повинно зазначатися ким і коли заведено оперативно-розшукову або контророзвідувальну справу, її номер; особа, стосовно якої пропонується здійснити відповідні заходи, із зазначенням усіх можливих даних про неї; підстави здійснення оперативно-розшукової та контророзвідувальної діяльності; ознаки злочину, які зазначені у постанові про заведення справи та статті (частина статті) ККУ.

У поданні мають міститися посилання на відповідні положення законів України, якими визначено підстави застосування заходів, указано мету, з якою пропонується їх здійснити, обґрунтування терміну їх застосування та неможливості одержати інформацію іншим способом, орган чи особа, яка буде здійснювати заходи. Має бути зазначено, які саме заходи пропонується здійснити, спосіб здійснення, об'єкт здійснення заходів з конкретними характеристиками (номер каналу зв'язку, його вид, адреса житла чи іншого володіння особи, вмотивовані дані про їх належність особі та дані про те, що особа може користуватися ними тощо).

Проте, в постанові Кабінету Міністрів України № 1169 говориться, що дозвіл на проведення оперативно-розшукових заходів надається «постановою суду, яку виносить голова відповідного апеляційного суду». За розумінням Кабінету Міністрів України та-

кий дозвіл має видаватися не суддею відповідного суду, а головою апеляційного суду, при цьому не встановлюється порядку, строків, принципів розгляду подання, видачі або відмови у видачі такого дозволу. Рішення ж про втручання в приватне життя може приймати тільки суд. Суд – це суддя або колегія суддів. А голова апеляційного суду – це посада, штатна одиниця, причому адміністративна, а не судова. Голова апеляційного суду здійснює організаційне керівництво діяльністю суду та має право видавати лише накази і розпорядження з питань, що належать до його повноважень. Тому він, як голова апеляційного суду, здійснює адміністративно-розпорядчі функції в суді і не може виносити судові рішення. Такі виносяться тільки суддею на судовому засіданні.

Також не можуть виконуватися у повному обсязі положення статті 97 КПК про можливість внесення апеляцій на постанову судді про дозвіл на збирання інформації про особу. Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України дозвіл на проведення цих заходів видається апеляційним судом, який при цьому виступає як суд першої інстанції для установ обласного суду, але внесення апеляцій на постанови суддів апеляційного суду законом не передбачено.

Взагалі загальною умовою забезпечення законності, прав і основних свобод людини в даній сфері є дотримання ряду вимог, яким мають відповідати не тільки організаційні, правові і інші заходи для забезпечення законності, але й кожний конкретний оперативно-розшуковий захід. До числа таких основних вимог можна віднести:

- оперативно-розшукова діяльність застосовується винятково з боротьбою зі злочинами і стосовно осіб, обґрунтовано підозрюваних у причетності до них. Використання спеціальних сил, засобів і методів для вирішення інших службових, а тим більше неслужбових завдань, є грубим порушенням законності;

- оперативно-розшукові заходи не повинні обмежувати конституційні права та свободи

громадян, стосовно яких вони проводяться, що впливає з вимог кримінально-процесуального законодавства, відомчих нормативних актів, а також оперативної обстановки, що складається. Загальним правилом при цьому має бути відмова від використання оперативно-розшукових можливостей, якщо завдання може бути вирішено іншим шляхом;

- при отриманні дозволу на проведення оперативно-розшукових заходів повинні застосовуватися всі методи захисту прав людини, а саме: неупереджений розгляд суду та прокурора;

- у процесі проведення оперативно-розшукових заходів мають бути вжиті заходи, що виключають провокування громадян на здійснення злочинів. Дотримання цієї вимоги важливе при використанні негласних працівників, ефективність роботи яких багато в чому обумовлена застосуванням психологічного впливу на осіб, підозрюваних у причетності до злочину;

- оперативно-розшукові можливості не можуть використовуватися для штучного створення підстав (юридичних фактів), з якими закон пов'язує можливість примусового у тому числі кримінально-процесуального впливу на громадян, що перевіряються або розробляються за оперативно-розшуковими справами. Прикладами таких протиправних дій можуть служити – фальсифікація матеріалів, підкидання предметів, що компрометують осіб;

- результати оперативно-розшукових заходів (отримана таким шляхом інформація) не можуть бути безпосередньою підставою для проведення кримінально-процесуальних дій (затримання, обшук, арешт та інше).

Тому для забезпечення законності при отриманні дозволу, а також при зборі конфіденційної інформації про особу в ході оперативно-розшукових заходів повинні бути прийняті зміни до відповідних законів, або прийнятий закон, який би чітко передбачав: види правопорушень, які можуть бути підставою для обмеження права на повагу до приватного життя; категорії осіб, щодо яких можуть бути запроваджені відповідні обме-

жувальні заходи; строк обмеження відповідного права; процедура щодо перевірки, використання і зберігання конфіденційної інформації; перестороги при передачі конфіденційної інформації іншим особам; обставини, за яких отримана конфіденційна інформація може або повинна бути знищена; судовий контроль за здійсненням негласних заходів у вигляді надання дозволу на їх проведення на певний строк, продовження строків проведення; зовнішній незалежний контроль за дотриманням прав людини при зберіганні, використанні і знищенні відповідної інформації з боку органу, не залежного від органу, що здійснював відповідний негласний захід; повідомлення особи, права якої були обмежені у результаті негласного збирання конфіденційної інформації про це, після закінчення цього періоду, який відповідає меті заходу; забезпечення права особи на звернення до суду зі скаргою на незаконність відповідного негласного заходу і отримання відшкодування шкоди, заподіяної незаконними діями підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» : від 18.02.1992 р., № 2135-ХІІ // ВВР України. – 1992. – № 22. – С. 303.
2. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії ВРУ 28 червня 1996 р. // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Наказ Генерального прокурора України «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів при проведенні оперативно-розшукової діяльності» : від 06.04.2004 р., № 4.
4. Закон України «Про контррозвідувальну діяльність» : від 26.12.2002 р., № 374-IV // ВВР України. – 2003. - № 12. – Ст. 189.
5. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку отримання дозволів на здійснення заходів, що тимчасово обмежують права людини та використання добутої інформації» : від 26.09.2007 р.,

№ 1169 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 73. – С. 72.

6. Кримінально-процесуальний кодекс : від 27.06.1961 р. // ВВР УРСР. – 1995. - № 10. – С. 64.

7. Постанова Верховного Суду України «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя» : від 01.11.1996 р., № 9 // Постанови Пленуму ВСУ 1963-2000 р. – 2000. – Т. 1. – С. 60.

8. Закон України «Про внесення змін до ЗУ «Про оперативно-розшукову діяльність» : від 18.01.2001 р., № 2246-III // ВВР України. – 2001. – № 14. – Ст. 72.

9. Закон України «Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу України» : від 12.07.2001 р., № 2670-III // Офіційний вісник України. – 2001. – № 25. – Ст. 1142.

10. Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про деякі питання застосування судами України законодавства при дачі дозволів на тимчасове обмеження окремих конституційних прав і свобод людини і громадянина під час здійснення оперативно-розшукової діяльності, дізнання і досудового слідства» : від 28.03.2008 р., № 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/dok>.

Копейченко А. В. Дотримання законності при отриманні дозволу на збір конфіденційної інформації про особу правоохоронними органами в ході оперативно-розшукових заходів / А. В. Копейченко // Форум права. – 2009. – № 3. – С. 347–354 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-3/09kavorz.pdf>

Надано перелік органів, які мають право здійснювати оперативно-розшукові заходи, метою яких є збір конфіденційної інформації про особу. Проаналізовано повноваження органів, які мають здійснювати нагляд за дотриманням законності при отриманні дозволу на проведення вищезазначеного заходу. Показано протиріччя в законодавстві, що стосується отримання дозволу на збір конфіденційної інформації про особу. Вказані основні напрямки розв'язання даної проблеми.

Копейченко А.В. Соблюдение законности при получении разрешения на сбор конфиденциальной информации о лице правоохрнительными органами в ходе оперативно-розыскных мероприятий

Представлен перечень органов, которые имеют право осуществлять оперативно-розыскные мероприятия, целью которых является сбор конфиденциальной информации о лице. Проанализированы полномочия органов, которые должны осуществлять надзор за соблюдением законности при получении разрешения на проведение вышеупомянутого мероприятия. Показано противоречие в законодательстве, которое касается получения разрешения на сбор конфиденциальной информации о лице. Указаны основные направления решения данной проблемы.

Kopeychenko A.V. Observance of Legality at the Receipt of Permission on Collection of Confidential Information about A Person by Law Enforcement Authorities during Operatively Measures

The list of organs which have a right to carry out operatively is given - search measures the purpose of which is collection of confidential information about a person. Plenary powers of organs, which must carry out supervision after the observance of legality at the receipt of permission on the lead through of afore-mentioned measure, are analyzed. Contradictions which touch the receipt of permission on collection of confidential information about a person are indicated. Basic directions of decision of this problem are indicated.